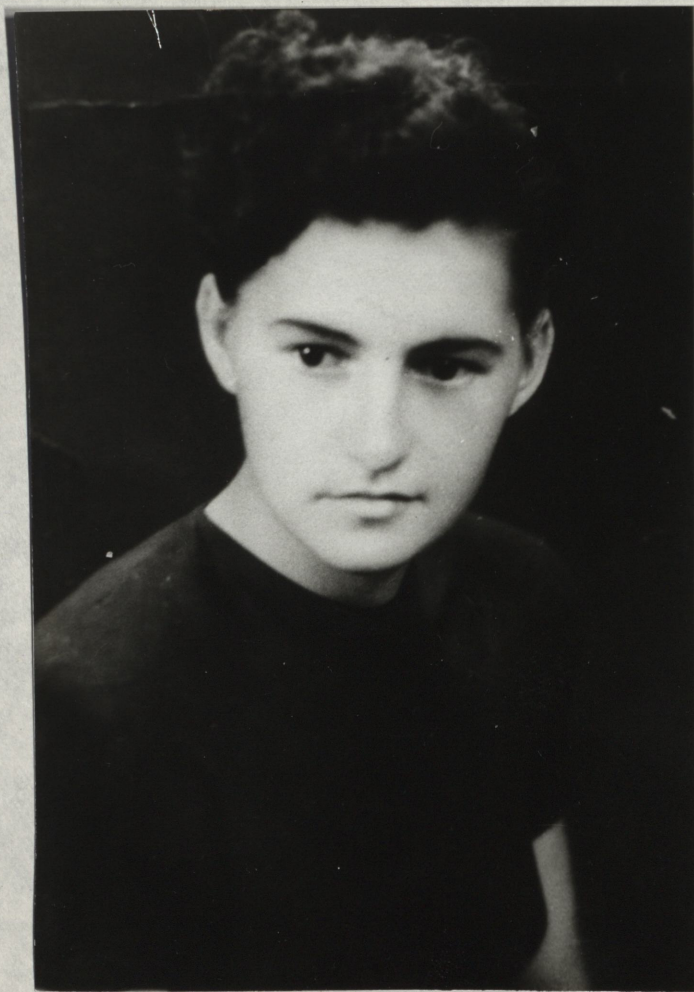

PELEPCIUC ADRIANA

NAȘCUTĂ ÎN 3 DECEMBRIE 1936 ÎN COMUNA
COMORĂȘTE, JUDE. CARAȘ-SEVERIN, DEPORTATĂ CU
FAMILIA (BUNICI, PĂRINȚI, SORĂ) ÎN 19 Iunie 1951 ÎN
COMUNA COMORĂȘTE ÎN PELICANU (LA 5 KM. DE
CĂLĂRAȘI), LA VÂRSTA DE 14 ANI.

ÎNREGISTRATĂ ÎN 25 IANUARIE 1994 DE CĂTRE
STAN FLORENTINA, STUDENTĂ LA TEOLOGIE - LITURG.,
ANUL AL-IV-LEA.

PELEPCIUC ADRIANA, născută în 3 decembrie 1936, în comuna COMORASTE județul CARAS SEVERIN, deportată în 18 iunie 1951 din comuna COMORASTE în PELICANU (la 5 km de CALARASI), înregistrată în 25 ianuarie 1997 de STAN FLORENTINA, studentă la TEOLOGIE-LITERE, anul al IV-lea.

În noaptea de 18 iunie, în noaptea de Rusalii cu reprezentantul partidului și ne-au spus să ne pregătim, să ne luăm câteva lucruri că vom pleca într-o direcție, nimeni n-a știut unde. Toată lumea a bănuț că ne duce în Siberia. Si atunci a început un fel de nebunie în casă, singură ea a mai putut să mai ia ceva a fost bunica mea. Mama și-a pierdut toată prezența de spirit, toată lumea a fost bîlversată așa și a încărcat în car, că noi n-am avut căruță- un dormitor, mult prea puțin decât ar fi trebuit să luăm. Tot a rămas acolo. Nu știu ce a rămas. Singurul lucru ce știu e că bunica noastră ne spunea când nu aveam ce mânca acolo că au rămas 23 de porci. Am luat boii și o vrut să ia și o vacă, dar locul în bouwagon era prea îngust, a dat-o jos din tren. Am ajuns la gară, c-avea gară și ne-au repartizat câte un bouwagon la fiecare familie, suim vitele, suim noi; 23 de familii. Din casă eram 6. Si cu soldatul la ușă am pornit...Nu știu cât am stat la gară. Eram copil și nu mai știu. Ce știu e că în dimineața aia eu cu sora-meă am sărit chiar într-un picior.

Si soldații parcă i-a apuzat o milă de noi, au văzut că noi nu ne dăm seama de ce se întâmplă. N-avea voie să deschidem ușile de la vagon, nici să coborâm în stație. Am mers nu știu cât, cel puțin 10 zile cred. Si ceea ce-mi amintesc iar, undeva cred că înainte de Herculane, o femeie stătea cu un coș cu cireșe pe lângă calea ferată și arunca cu cireșe în vagoane...

La gară în București au venit sanitari și ne-au dat sare amară pentru că bănuț că sunt constipați. Si după ce-am călătorit așa, am ajuns în Bărăgan.

Am încărcat totul în car și abia atunci ne-am dat seama că Bărăganul este altceva decât știam noi. Un vânt cu un praf extraordinar. Si murdari după atâtea zile de călătorie și transpirați și când am mers noi încet cu carul, pe drum de la gară, bunicul meu vede o femeie - o întreabă: "de unde ești sora?" "Din Comorăște" zice. "A cui ești tu?" Atât a fost de murdară fața că n-am cunoscut-o. "A lui Ciocu."

Am ajuns într-un lan de grâu, cred că era tăiat cu combine și din loc în loc un țaruș și fiecare țaruș avea un nume și la unul din asta am fost repartizați. Si în grâul respectiv am dormit prima noapte, ne-au adus apă sălcie, n-am putut-o bea.

Si a trebuit să ne facem o colibă, după ce am făcut coliba, prima dată a plouat în Bărăgan. Alții ziceau că suntem coreieni, bandiți,

alte nații. Când au văzut că a căzut prima ploaie, au zis că n-om fi chiar așa de criminali, pentru că am adus ploaia. Si mai știu când ne-am dus undeva departe la un izlaz, la o fântână, acolo veneau și localnicii noi eram albi, ei erau foarte închiși, bate în Bărăgan un vânt permanent care înăegrește. Noi - albi. Si se întrebau cum pot să fie copiii ăștia atât de albi.

Prima ploaia a fost atât de puternică că pe noi mămica ne-a băgat sub masă și ei săracii afară cu măturile, să nu ne ia apa, coliba. A făcut un șanțuleț în jurul colibeii să oprească apa. După ce s-a terminat am scos tot din casă.

Prima zi de lucru a fost la cules de caise, la Gostat. Intre noi și orașul Călărași erau 5 km și între noi și oraș era acest Gostat.

Prima zi ne-a dus la cules de caise și bineînțeles că n-am ajuns la mașină, n-am putut, nu eram obișnuiți cu mâncarea, erau niște borșuri gogonelă; pentru noi era ceva de neînchipuit. Prima zi n-am mâncat, dar după aceea am mâncat. Veneau cu niște cazane în care aduceau mâncarea cu căruța, nouă de dădeau niște farfurii de tablă cu linguri de lemn, de fiecare dată tremuram de foame când ni se împărțea mâncarea.

Am stat aproape 5 ani, 7 luni și 14 zile. Ce-mi mai amintesc...

Ați mai fost vizitați de "miliția?"

Da, buletinele noastre au fost ridicate și am avut D-0 pe fotografie, deci categoric noi n-am avut voie să părăsim decât când ne-am dus la lucru, nu? Pe o rază de 15 km. Ne duceam pe la gostat să lucrăm tot aparținând de gostat la Balta-Borcii, așa se numea, este un braț al Dunării. acolo mergeam cu săptămâna. Bunica mergea cu noi luni dimineața și veneam sâmbătă seara. Sora mea și ci bunica. Lucram la legume ce se cultivau: roșii, gogoșari, ardei. Trebuia să facem 2 norme ca să putem să plătim și masa și casa că acolo dormeam, aveam niște paturi de fier, erau niște țânțari...

Am lucrat și la săpat de primăvara, la săpat de bumbac, la săpat de porumb, la cules de bumbac la cules de porumb, am mai ținut și de coarnele plugului după tractor ceea ce soțul meu nu-și închipuie cum vine asta, după tractor nu trebuie să țină nimeni... dar atunci așa era și eu cu bunicul meu când eram la capătul plugului când trebuia să ridici plugul, bunicul punea o mână să mă ajute ca nu cumva să-mi scape din mână. Si atunci iarna am mai lucrat la construcții. Toată iarna în frig, nici nu mă mir că mă dor toate acuma, la construcții e curent, nu?

"Construiți case sau ce?"

Nu, la gostat. Casele noastre am început să le construim în vara respectivă, cum obișnuiseră mereu să ne amenințe...

Erau după un plan anume și știu că am început să fecem chirpici.

Primele rânduri erau din pământ bătut cu maiul, pământ amestecat cu pleavă bătut cu maiul. Nu știu câte rânduri. Si atunci trebuia să facem chirpici. toată lumea călca cu picioarele pământul ca să facem chirpici. La 23 de august toată lumea s-a oprit din lucru și s-a spus c-au venit locomotivele nepoavazate și îi ia dracul pe comuniști și mergem acasă. Și nu prea i-a luat dracul (ironic, răs), atunci am continuat și când a venit toamna sau iarna, nu mai știu când, a fost gata. Dar casa noastră a fost cam așa. Noi seara, eu cu sora mea ne uitam pe tavan și spuneam că de fapt noi suntem niște prințese care locuim într-un palat cu pietre scumpe, pentru că tot tavanul nostru era cu chiciură, era înghețat era complet lucios. Să după dulapuri - că am luat un dormitor; 2 dulapuri și două paturi - bunicii dormeau pe un prici - după dulapuri era de un lat de mână un mucegai alb cum n-am văzut nici până atunci și nici de atunci. Așa erau casele de umede, își dai seama, din pământul ăla gros nu avea cum să se usuce, încât era un mucegai extraordinar de 10 cm grosime. Si iar țin minte că sora mea era mai mică decât mine și slabă și a fost la cules de bumbac și trebuia să punem șorțurile alea în care culegeam se deșertau într-un fel, așa se numea - saltea - care era exact de dimensiunea unei saltele. Astea seara trebuiau transportate la cântar care era la câțiva km, toate întinderile alea imense de bumbac și sigur că se aducea cântarul într-un loc și atunci noi transportam. Sora mea bineînțeles, nu putea să care în spate atâția km. Si atunci acolo pe câmp. câțiva km, mă duceam cu a mea în spate până la cântar, o lăsam în grija cuiva și veneam fugă, de fiecare dată am căzut de grija ei și se spaima că ea a rămas acolo singură pe câmp și slabă.. Am lucrat zi de zi la toate felurile de munci.

"Si la școală nu ați fost?"

Era la Călărași și am fost câteva zile și nu ne-au mai primit

"Nu s-au făcut școli?"

S-au făcut. Școala era departe, nu ne-au primit căci noi eram dușmanii poporului și nu puteam să învățăm în mijlocul lor. Si după aceea ne-au primit la seral câteva zile pe urmă au renunțat și la felul ăsta și atunci ne-au înscris la F.F. deci au venit comisiile la noi în sat să dăm examen.

"Si după ce învățați?"

Nu mai știu. Dar am avut cățți, ne-am împrumutat. Si uite am avut un coleg care avea niște caiete extraordinare după care am învățat.

"Era tot din sat?"

Nu, era din Oltenia, de undeva.

"Deci, s-a realizat o legătură între dumneavoastră și localnici?"

Da, cum să nu, am fost toți prieteni. Si am dat și bacalaureatul acolo. Au venit la gostat, că tot acolo am dat și examenele.

Si ce să-ți mai povestesc. A fost cumplit și fără rost, complet fără rost, consider eu, bătaie de joc, ne-a distrus viețile. Si să-ți mai spun ceva așa...de exemplu, odată am fost la gostat la construcții. Si spre seară, lucram până la 5, nu știu cât a fost ora, am văzut că viscolul se apropie, urma să vină. Deja știam când vine. Atunci ne-au dat drumul. Ne-au zis:toată lumea a plecat, mergeți că vine viscolul, dar viscolul ne-a ajuns pe drum. N-am mai ajuns noi să mergem până acasă. Si când am ajuns aproape de casă - la casa asta a noastră ne-am mai adăugat și un fel de antreu, marchize se numeau, deci un fel de antreu ca să nu dea vântul drept în ușă, mai joase, când am ajuns eu acasă, sigur că viscolul m-a orbit și m-am lovit undeva la cap, într-un corn din ăla din care era acoperită marchiza. Si știu că probabil am leșinat c-am căzut jos. Si mama mea a auzit totuși o căzătură sau poate că am dat tare cu capul, sau uitându-se că nu mai vin fetele de la lucru - ea a ajuns înaintea noastră - a ieșit, m-a găsit în zăpadă leșinată.

Si când venea viscolul nu mai puteam ieși trei zile. Se aduna zăpada în așa fel încât de la coșul nostru peste stradă și până la coșul casei vecinului era absolut câmp normal, deci toată strada era plină de zăpadă casele efectiv și strada erau îngropate.

La fereastra de la bucătărie, completamente vântul mâna totul (râdea). Deci acolo erau covoare cum să spun, într-o parte mătura și-ntr-o parte aduna. Si de la bucătărie cam la trei metri erau niște tulei, dacă nu-i mai vedeam, însemna că nu se mai poate ieși. Si trei zile acolo stăteam.

Vare lucram, iar iarna, bunicul mergea în oraș cu mai un moș de-al lui neam de-al nostru și se ducea de la ușă la ușă și întreba: nu vrei, n-ai de tăiat lemne, și...tăiau toată ziua săracii cu ferestrăul lemne și primeau și ei ceva și atunci ne aduceau câte o ladă de marmeladă, tare așa, marmelada.

După aceea am mai crescut și un porc, o mică gospodărie.

"Bunicii s-au mai întors înapoi?"

Da, n-au murit. Bunicul a murit imediat după ce a venit acasă. Bolnav a făcut și comoție, după ce ai plecat odată, el a fost și prizonier în Rusia 5 ani - când a venit acasă și a văzut ce e și ce a găsit acasă ce n-a găsit, atunci doar în câteva luni, bunicul meu a făcut comoție și a murit.

Un exemplu să-ți dau: cocina noastră a fost transferată - că tot au spart, tot au furat, ce să mai vorbesc - vis-a vis de noi a fost școala cocina era din bârne deci se putea demonta și remonta. Si mama mea i-a spus la domnul învățător - Domnule învățător, ne-am întors și noi acasă și n-avem nimic și dacă vreți vă rugăm frumos să ne dați înapoi cocina.

Si el a spus: Ano, nu ți destul unde ai fost și cât ai stat? Nu ți bine c-ai venit acasă? Vrei să te duci din nou?

Așa că n-a mai zis nimeni nimic. Bunicul meu pe urmă, săracu a făcut comoție și a murit.

Si nu ne-a dat voie să ne întoarcem în sat la două familii, ci undeva în altă parte, nu mai știu. Câteva luni, pe urmă da.

"Ați sperat că vă întoarceți?"

Noi am sperat tot timpul. Dacă nu ne-au dus în Siberia. Si bunicul meu și din Siberia s-a întors săracul.

"Ce a mai rămas acasă?"

Casa, înăuntru, cine crezi că a mai lăsat ceva. Un singur obiect am primit - un bufet de bucătărie ne-a dat un bun vecin care a considerat că e bine; mă rog a fost mai cu frică de Dumnezeu probabil și atât. Incolo nimeni nu a dat.

"Cum v-au primit ceilalți?"

Depinde, fiecare cum s-au simțit de cu musca pe căciulă. Deci vecinii care bineînțeles că au luat totul, că au rămas acolo podul plin de grâu și de porumb, vitele, porcii, găinile nu mai știu câte, mama mea spunea, că așa cereale cum au fost anul acela în podul nostru nu a fost demul. Că mereu au fost cote, cote, cote.

Si așa că vecinii au luat, în primul rând vecinii, noi nu știm cine, dar sigur că dacă s-au simțit cu musca pe căciulă n-am fost chiar așa de bucuroșimă gândesc.

"Si ați luat-o de la început? V-ați înscris în colectiv?"

Da, da. Că altfel iar la denunțare, dacă nu se-nscrie în colectiv, te dădea afară din servicii, de la școală, tot mereu amenințările au fost permanente. Totuși asta trebuia făcut.